

Prinsessen zijn vies!

Rogier van Essen

Roos wende langzaam aan het licht.

Ze waren in een oude fabriekshal. Houten raderen draaiden krakend en enorme blaasbalgen pompten met een koninklijke rust. Hier en daar ontsnapte een sissende wolk stoom. Het einde van de hal werd aan het zicht onttrokken doordat er immense koperen ketels voor stonden. Bartje liep verder, maar Roos aarzelde. Haar maag kneep gespannen samen. Ze keek om. Aan de binnenkant van het deurtje zat een groen uitgeslagen, koperen klink. Ze konden dus altijd weer weg. Bartje leek zich nergens zorgen om te maken. Hij stapte vrolijk de fabriekshal in en keek met grote ogen om zich heen. Roos haalde diep adem. ‘Niet zeuren,’ zei ze tegen zichzelf. Voorzichtig kroop ze achter het kleine mannetje aan. Kiezelsteentjes prikten venijnig in haar handpalmen.

‘Roos, kijk,’ zei Bartje. Hij wees naar een gigantische koperen ketel.

‘Wat een enorm ding!’ zei Roos.

‘Nee, kijk goed. Daar beweegt iets.’

Toen zag zij het ook.

Vlak voor de ketel liep een beestje. Hij liep op zijn achterpoten en had de maat van een klein konijn. Het wezentje was vanaf zijn tenen tot aan zijn pluizige kruin behaard. Op zijn hoofd droeg hij een lege plakbandrol. Hij raapte iets op, slaakte een triomfkreet en verdween achter een tandwiel...

Even verderop zag Roos wéér wat bewegen. Ze wees Bartje op een mannetje dat aan de andere kant van de zaal aan een hendel trok. Ook hij droeg geen kleren maar had een schuurspons omgewikkeld. En daarachter liep er een die een soort harnas droeg van twee halve tennisballen. Ineens zag ze overal beweging. Talloze wezentjes klommen, renden en sjokten over de machines en door de hal. Ze waren allemaal behaard en droegen voorwerpen in plaats van kleding.

‘Wat zijn dit?’ vroeg ze, maar ze kreeg geen antwoord. ‘Bartje?’ Toen zag ze hem lopen. Hij rende in de richting van de harige mannetjes. ‘Bartje, kom terug,’ fluisterde ze dwingend. Hij liep gewoon door. Ze sprong op. Met twee stappen was ze bij hem. Aan de bandjes van zijn tuinbroek viste ze hem van de fabrieksvloer.

‘Hee!’ riep hij verontwaardigd. Zijn uitroep klonk snerpnd en schel boven het zware fabrieksgeluid uit en weerkaatste tussen de koperen ketels. Roos kromp ineen. Een lang moment bevroor de fabriek. Zelfs de raderen stokten. Als bij toverslag keken alle harige wezentjes naar Roos.

Ze slikte. De fabriek kwam weer in beweging, maar de mannetjes gingen niet aan het werk. Zwijgend klommen ze uit hun machines en kwamen dichterbij. Op een afstandje bleven ze staan als een harige, deinende massa. Na een lange stilte stamelde Roos: ‘Wat zijn jullie?’ De wezentjes keken elkaar vragend aan. Daar hadden ze zo te zien nog nooit over nagedacht, maar dat weerhield hen er niet van om zich ineens allemaal met de vraag te bemoeien.

‘Harig,’ riep er een.

‘Weet ik veel,’ riep een ander

‘Lelijk,’ zei een derde grinnikend, wat hem een klap met een kapotte tandenborstel opleverde. Zo’n bonte verzameling druktemakers had ze nog nooit gezien. Omdat ze geen idee had wie de leider was van dit zootje ongeregeld, richtte ze zich maar tot de meest grijze van de groep. Hij zag er ouder en nét tikkeltje wijzer uit dan de rest. ‘Wat doet u eigenlijk in deze hal?’ vroeg ze beleefd.

‘U? U?’ Het mannetje zwaaide driftig met een kaasschaaf. Zijn haren sprongen woest overeind waardoor hij drie keer zo groot leek. ‘Wou jij soms zeggen dat ik oud ben juffie? Een beetje reps... resple... res...’

‘Recept,’ vulde er een aan.

‘Precies, recept!’ tierde het oudje met een zwaar stads accent.

‘Het spijt me,’ zei Roos vlug. ‘Wat doen jullie hier?’

‘Dat is al beter. Wij hergebruiken.’

Ze keek naar de voorwerpen die de wezentjes droegen. Er was er zelfs een met een pruik van stofvlokken. ‘Afval?’ vroeg ze.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde de grijze alsof ze zojuist iets heel doms had gezegd.

‘Prinsessen.’

Dit fragment is afkomstig uit mijn eerste boek ‘Prinsessen zijn vies!’

Helaas is het boek nog niet uitgegeven. Uitgeverijen, waaronder Querido en Lemniscaat zeggen publicatie van een debutant niet aan te durven vanwege de huidige situatie in kinderboekenland. Ze vinden wel dat het boek kwalitatief sterk is, beeldend is geschreven en zijn enthousiast over het eigen karakter, de schrijfstijl en de sfeer van het verhaal. Neem voor meer informatie contact op met [Rogier van Essen](#) van Pletter! Tekst & Verhaal.

www.pletter.nl
Info@pletter.nl

→ Deel mijn gedichten. Meer lezen? Blijf op de hoogte via [Facebook](#), [Twitter](#) en [LinkedIn](#).